

Τὴν Κυριακὴν ἐξεφωνήθησαν καὶ δύο λόγοι ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Ἀρεῶς εἰς ἐπὶ χίλιον δέκα χιλιάδων λαοῦ. Ἐψηφίσθη διὰ τῆς βοῆς καὶ ἐν ψήφισμα κακοσυντεταγμένον· ἔπειτα ἔβρεξε καὶ σταγόνας τινὰς ὁ οὐρανός, οἰκτιρῶν τοὺς λόγους καὶ τοὺς ἀγορευτάς καὶ τὸ ψήφισμα καὶ τὸν λαὸν καὶ τὴν Ἑλλάδα· οὕτω δὲ ἐσώθη καὶ πάλιν ὁ ἑλληνισμός.

Ἐπανελθόντος ἐκ Κωνσταντινουπόλεως τοῦ συντάκτου τοῦ *Μὴ Χάνεσαι* καὶ ἀνακουφισμένου οὕτω τοῦ Χεσμέ τοῦ Ἰμβρίου ἐκ τῆς πληθούσης ἐργασίας, ὑποσχόμεθα ὅτι οὗτος θὰ ἐπαναλάβῃ τὰς τοσοῦτον προσφιλεῖς εἰς τὸ κοινὸν ἐπιφυλλίδας του.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ *«Μὴ Χάνεσαι»* ἀφίκετο προχθὲς· πρῶτον δὲ καθήκον του νομίζει νὰ ἐκφράσῃ ἐπ' ὀνόματι τοῦ δημοσίου καὶ ἑαυτοῦ θερμὰ συγχαρητήρια εἰς τὸν ἐνδοξόν του *Χεσμέν τὸν Ἰμβριον* συμμερισθέντα ἀδελφικῶς κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας τοῦ διευθύνοντος τὴν δόξαν του μετὰ τοῦ *«Μὴ Χάνεσαι»*. Ἀφοῦ ὡς *Δός του* ἔλαβε συνέντευξιν καὶ μετὰ τοῦ Βασιλέως ἀπὸ τῆς ἀποστάσεως, ἥτις χωρίζει τὸν θρόνον μας ἀπὸ τοῦ θρόνου του! Εὐτυχῶς ἡ παρουσία ἡμῶν δὲν θὰ τὸν φυγαδεύσῃ· καὶ τόσῳ μάλιστα εἶναι τοῦτο βέβαιον, ὥστε καὶ ἐν τῷ σημερινῷ φύλλῳ ὁ διευθύνων πιστεύει ἀκόμη ὅτι ἀναπνέει τὸ ἄρωμα τῶν βοσπορείων λόφων.

ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

— Γὰρ κύτταζε τὸν διάκονο μας, τί ὡμορφιά ἀφράτῃ!

Γὰρ κύτταζε τί μάγουλο καὶ πόση κοκκινάδα!

— Ἐκείνη ἡ ἀντικρυνὴ τὸν τρώει μὲ τὸ μάτι

— Τὰ αἵματά της θάναψαν ἀπὸ τὴν φαουλάδα.—

Καὶ ὁ «Νυμφίος ἔρχεται» ὁ ψάλτης ὀγκανίζει,
Καὶ τσίγκι τσίγκι τεχνικὰ ὁ διάκονος θυμιατίζει.

— Νὰ ἔχῃ τόση ὡμορφιά καὶ νὰ εἶναι διάκονος . . . κρίμα!

— Ἡ κάθε μιὰ ἐδῶ θαρρεῖ πῶς εἶναι καὶ ὁ δικός της.

— Χάνει πολὺ ἡ ὡμορφιά μὲ τοῦ παπᾶ τὸ σχῆμα . . .

— Ἀς τὸν φιλοῦσα μιὰ στιγμὴ κ' ἂς ἦταν κ' ἀναγνώστης

Καὶ ὁ «Νυμφίος ἔρχεται» ὁ ψάλτης ὀγκανίζει,
Καὶ τσίγκι τσίγκι τεχνικὰ ὁ διάκονος θυμιατίζει.

— Ἄν ἤθελε τὰ φράγκικα ὁ διάκονος νὰ φορέσῃ,
Πόση φιγούρα θάκανε . . . — Οὐφ! λὲς ἀνασείας·

Καὶ μὲ τὰ ράσσα τάχατε, κυρία, δὲν σ' ἀρέσει;

— Φαντάσου νᾶταν ποιητὴς, ἡ γραμματεὺς Πρεσβείας!

Καὶ ὁ «Νυμφίος ἔρχεται» ὁ ψάλτης ὀγκανίζει,
Καὶ τσίγκι τσίγκι τεχνικὰ ὁ διάκονος θυμιατίζει.

— Γὰρ ἴδες τονε... μὲ μιὰ ματιὰ ἀπ' τὴν καρδιά μ' ἀρπάζει.

— Γὰρ κύτταξέ τον τί μαλλιά καὶ τί χρυσαῖς πλεξίδες!

— Δὲν ξέρεις πόσο τρυφερὰ ὁ διάκονος μὲ κυττάζει . .

— Σοῦ φαίνεται, κυρία μου, ὅσῳ ὕπνο σου τὸ εἶδες.

Καὶ ὁ «Νυμφίος ἔρχεται» ὁ ψάλτης ὀγκανίζει,
Καὶ τσίγκι τσίγκι τεχνικὰ ὁ διάκονος θυμιατίζει.

— Σοῦ λέγω πῶς μ' ἐκύτταζε χθὲς βράδυ μὲς στὸ στόμα....

— Χά! Χά! καὶ τί θὰ ὀρεχθῇ, ψυχὴ μου, ἀπὸ σένα;

— Πῶς; δὲν σ' ἀρέσω τάχατε, κυρία παληοβρῶμα;

— Καὶ δὲν κυττάς τὰ μούτρα σου τὰ εὐλογοκομμένα;

Καὶ ὁ «Νυμφίος ἔρχεται» ὁ ψάλτης ὀγκανίζει,
Καὶ τσίγκι τσίγκι τεχνικὰ ὁ διάκονος θυμιατίζει.

— Μὴ ἄδικα μαλλώνετε καὶ γίνεσθε τζορτζίνα,

Οὔτε ἐκείνη ἀγαπᾷ ὁ διάκονος οὔτε ἡ σένα

— Μήπως ἡ σένα ἀγαπᾷ, κυρία Ἀραπίνα;

— Ναι, στρίγγλα, σὰν νὰ τῷ ξερες πῶς ἀγαπᾷ ἐμένα.

Καὶ ὁ «Νυμφίος ἔρχεται» ὁ ψάλτης ὀγκανίζει,

Κι' ὁ διάκονος μὲ τὸ θυμιατὸ καρδούλαις τσιτσιρίζει.

Souris

ΠΑΡΟΝ ΚΑΙ ΜΕΛΛΟΝ.

I

Ὅποια οἰκτρὰ κατὰστασις! ὅποια στενοχωρία! Ἐνῷ αἱ σημεριναὶ περιστάσεις τῆς Ἑλλάδος εἰσὶ τόσῳ σοβαρᾷ, αὕτη ἀσχολεῖται αἶφνης εἰς τὸ περὶ δισυνθέτου καὶ τρισυνθέτου τοῦ λογικοῦ ζώου, καὶ καταδιώκει λυσσῶδως, φυλακίζει ἐπανειλημμένως—ὥς νὰ ἐξήρτητο ἐκ τούτου ἡ γενικὴ σωτηρία—συμπολίτην, ἔχοντα τὰς πεποιθήσεις του ὅπως—δήποτε καὶ ἐκφραζόμενον κατὰ τὰς ἰδέας του. Ἦτοι καταδιώκει τὴν ἐλευθερίαν τοῦ λόγου, ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ τῆς γεννήσεώς του, καὶ καθίσταται οὕτω ὁ περίγελως τῶν πεπολιτισμένων ἐθνῶν.

Ἰσως λοιπὸν ἐταράχθῃ ὁ νοῦς τῆς Ἑλλάδος σήμερον καὶ διὰ τοῦτο ἀναισθητοῦσα εἰς τὰ ἀληθῶς σπουδαῖα καὶ εἰς τὸν ἐπαπειλοῦντα κίνδυνον νὰ χάσῃ τὴν ὑπόληψίν της, καταγίνεται νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ἱεροεξέτασιν τοῦ Μεσαιωνοῦς, ἥτοι νὰ ἀναστήσῃ τὰ μεγαθήρια, ἂν ἦνε δυνατόν.

Καὶ ἀληθῶς θὰ ἐταράχθῃ ὁ νοῦς τῆς Ἑλλάδος, διότι προχθὲς ἀκόμη, φανέντος, ὡς συμβαίνει, νέφους ἔχοντος σχῆμα ῥομφαίας, οὐχὶ μόνον ἄπλοϊ, ἀλλὰ καὶ πλείστοι, ὅσοι σπουδαῖοι πολῖται, ὡς δεισιδαίμονες Ἰνδοί, ἐξέλαβον τοῦτο προμήνυμα εὐνοϊκόν, καὶ ἤρχισαν τερπόμενοι νὰ ἐπαπαύωνται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐγένετο κομματάρχης τῆς Ἑλλάδος κατὰ τῆς Τουρκίας σήμερον, ὡς ἄλλοτε ἐπίστευον οἱ Ἰσραηλῖται, ὅτι ὁ Θεὸς αὐτοπροσώπως ἐβόηθει αὐτοὺς κατὰ τῶν Φιλισταίων.

Ὡς ἐκ τούτου, οὐχὶ ἴσως ἐταράχθῃ ὁ νοῦς τῆς Ἑλλάδος σήμερον, ἀλλὰ καὶ δὲν διστάζῃ τις ν' ἀποφανθῇ, ὅτι εἶνε καὶ διὰ *δέσιμον*· διότι, ἀκόμη ἐν ἄλλῳ σύμπτωμα, ὅτε πρὸ εἴκοσι περίπου ἡμερῶν ὁ νῦν βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος Γεώργιος πρῶτος, παρέδιδεν, ἐν τῇ παρὰ ταῖς Ἀθήναις θέσει Γουδῆ, εἰς τρία τάγματα τὰς σημαίας των, ἐφαντάσθησαν—ἐνῷ μόνον κόρακες, ὅπως ἐντὸς γύπες, ὑπάρχουσι περὶ τῶν Ἀθηνῶν—ὅτι ἐφάνη ἱπτάμενος ἀστὸς ἀνωθὶ τῆς τελετῆς ἀκριβῶς, καὶ ἐκραύγαζον ὡς Ἀδδηρῆται: Τάχα τοῦτο δὲν εἶνε ἐνδείξεις φανερά, ὅτι ὁ Θεὸς τὸ ἐγύρισε μὲ τοὺς Ἑλληνας ἐπὶ τῆς βασιλείας Γεωργίου τοῦ πρώτου;

Τὸ ἐγύρισεν ὁ Θεός! Ἄλλ' εἰπέ κάλλιον, ὅτι τῆς Ἑλλάδος ἐγύρισεν ὁ νοῦς καὶ εἶνε διὰ λύσιμον πλέον.